

ΠΡΕΒΕΖΑ – Η ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ, ΤΩΝ ΔΥΟ ΝΟΜΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Του Γιάννη Ρέντζου

Δημοσιεύθηκε στις 23 Αυγούστου 2009 στο «Φόρουμ».

Κάτι θυμίζει αυτός ο τίτλος... «Ελλάδα των δυο ηπείρων και των πέντε θαλασσών». Για πόσο όμως κράτησε εκείνο το όνειρο;

Μια καινούρια γεωπολιτική προοπτική φαίνεται πως ανοίγεται τον τελευταίο καιρό και για την Πρέβεζα. Η πόλη μας που έχει για αρκετούς αιώνες γυρίσει την πλάτη στο Ιόνιο παρά τις ναυτιλιακές και αλιευτικές δραστηριότητές της φαίνεται πως τώρα απεγκλωβίζεται από την αγκαλιά του Αμβρακικού. Αναζητεί διέξοδο προς τη μεγάλη ανοιχτή θάλασσα της Ευρώπης (Ιόνιο-Αδριατική) με το «αλιευτικό λιμενικό καταφύγιο» στον Παντοκράτορα.

Η «ανάπτυξη», που σαν όρος έχει μπει στο καθημερινό λεξιλόγιο της νομαρχιακής μας αυτοδιοίκησης, αποκτά μια νέα διάσταση. Και μάλιστα η μελλούμενη παρέμβαση συμπίπτει χρονικά με τη φάση που διατρέχουμε τώρα κατά την οποία απομακρυνόμαστε όλο και πιο πολύ από τους κύριους χερσαίους άξονες (Εγνατία-Ιονία). Και το αεροδρόμιο έχει άλλωστε αισθητά απομακρυνθεί σε όρους προσβασιμότητας με δημόσιο μέσο μεταφοράς. Ο δεύτερος από τους νομούς που υπαινισσόμαστε στον τίτλο (η Αιτωλοακαρνανία), που με τη σήραγγα βάλαμε πάνω της πόδι (το πέδιλο της γέφυρας), δεν πλησιάζει όσο θα το θέλαμε.

Γινόμαστε λοιπόν συγκοινωνιακά νησί, που πάντως συνειδητοποιεί τη νησιωτικότητά του και αντιδρά με τη ίδρυση του λιμενικού καταφυγίου. Ποιος ξέρει; Σε επόμενη φάση μπορεί να αναβαθμιστεί σε λιμενοβιομηχανικό συγκρότημα. Κρίμα που η πολιτική ηγεσία της πόλης δεν το υπαινίχθηκε και αυτό. Να γίνουμε λοιπόν τουλάχιστον μια ισχυρή νησιωτική «χώρα». Πόσο συμβατά μεταξύ τους και ελπιδοφόρα για μας είναι όλα αυτά; Πόσο και πόσοι τα πιστεύουμε;

...Μας ζητήθηκε από τη συντακτική επιτροπή του *Φόρουμ* να καταθέσουμε τις απόψεις μας σχετικά με μια πτυχή του ζητήματος που είναι η πρόσφατη ανοιχτή συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου (3 Αυγούστου 2009) με συμμετοχή του Νομάρχη, ακρόαση του εκπροσώπου της μελετητικής επιχείρησης και παρέμβαση πολιτών και φορέων. Η τιμητική πρόσκληση για κατάθεση σχολίου στο *Φόρουμ* μας έγινε με τηλεφώνημα εκ μέρους του Διονύση Παπανίκου. Του είπα στο τηλέφωνο: «Με τις τόσες συζητήσεις για την Πρέβεζα, το Παντοκράτορα, τους πρεβεζάνους περιπατητές ή κολυμβητές και τους παντοκρατορίτες ψαράδες θυμήθηκα εκείνη τη φράση του Κένεντι στο Βερολίνο “Είμαι Βερολινέζος!”. Δηλώνω και εγώ λοιπόν «Παντοκρατορίτης». Χωρίς να είμαι ούτε γέννημα, ούτε θρέμμα, ούτε σπέρμα του γραφικού πρεβεζάνικου προαστίου-συνοικισμού, ξέρω όμως πως είμαι “αίμα της

Παργινόσκαλας”. Πολλοί συγγενείς μου χάθηκαν σ’ εκείνη τη φρικαλεότητα και άλλοι πήραν των ομματιών τους από την πόλη»...

Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο πάντως τα μέτωπα υπάρχουν ακόμα στην πόλη. Δεν είναι βέβαια καινούριο αυτό. Υπάρχουν όμως και μνήμες και αναμνήσεις και μνημεία. Πρόκειται για ανθρώπινες κατασκευές καθώς και υποθήκες της Φύσης. Ο Παντοκράτορας είναι λίγο από το καθένα από αυτά ή ίσως πολύ, πάρα πολύ, από όλα αυτά. Τι μπορεί λοιπόν να αποτελεί μια παρέμβαση στην ακτή του; Να το ακούγαμε τη δεκαετία του '50 τότε που το ιδανικό και σύνθημα για την «Πρέβεζα πύλη προς τη Δύση» μας είχε συνεπάρει θα το βλέπαμε φυσικό. Τώρα όμως πού εντάσσεται;

Η Ελλάδα, τόσο σεβαστή ιδέα στο μυαλό των μορφωμένων (κυρίως) όλης της ανθρωπότητας, απεργάζεται την παραμόρφωσή της. Τα μεγάλα κόμματα και οι μικροί συνεργάτες τους αγκυρωμένοι στο τρίγωνο «οικονομία – πολιτική – ιδεολογία» ηγεμονεύουν (διαφθείρουν) κατά τον πιο σκληρό τρόπο τη χώρα και το λαό της με λέξεις-κλειδιά της ανάπτυξης το μπετόν και την αυτοκίνηση. Ούτε ένα υπεραστικό χιλιόμετρο γραμμής τρένου δεν στρώνεται, ούτε ένας αστικός άξονας δεν μπαίνει σε ποδηλατοδρόμηση. Όπως στη Βόρεια Κορέα που δεν έχει καθόλου ανάπηρους (το διάβασα με ειρωνικό υπαινιγμό αυτό) έτσι και στις πόλεις μας οι άνθρωποι αυτοί κλείνονται στα σπίτια τους. Η Πρέβεζα μετέχει με μεγάλο μερίδιο σε όλα αυτά. Με πολύ μεγάλο μερίδιο. Οι κοινωνικές δυνάμεις που κυριαρχούν στην πόλη την ελλαδοποίησαν χοντρά.

Τους ψηφίσαμε. Τους έχουμε όμως εμπιστοσύνη;

Απόψεις και τεκμηριωμένες θέσεις, – συγχαίρουμε τις πρεβεζάνες και τους πρεβεζάνους ακτιβιστές για τις παρεμβάσεις τους – μέχρι και «οικολογικές κινδυνολογίες», διατυπώθηκαν πολλές στη συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου. Στις ακτές του ρυπαινόμενου Αμβρακικού η πρεβεζάνικη οικολογία μοιάζει κινδυνολογία. Ποιος νοιάζεται; Δεν ξάφνιασε λοιπόν η ειλικρινής τοποθέτηση του εκπροσώπου – διευθύνοντος συμβούλου της μελετητικής επιχείρησης για ασάφειες ως προς το «ποιος κάνει τι» για τα ζητήματα αυτά. Αρκεί μια χρηματοδότηση της Περιφέρειας για να τσιμεντωθεί ο Παντοκράτορας;

Το ζήτημα δεν είναι απλά περιβαλλοντικό. Είναι ζήτημα σχέσεων ανθρώπων. Ποιος δεν θυμάται τον ολόφωτο φάρο που ονειρευτήκαμε σαν πολιτιστικό κέντρο στο κάστρο του Παντοκράτορα, όταν είχε πρωτακουστεί αυτή η ιδέα; Αν είχε προχωρήσει κάτι προς την κατεύθυνση αυτή ποιος θα μιλούσε τώρα για «καταφύγιο»; Αλλά το σοβαρό θέμα της ασφαλούς πρόσβασης και πρόσδεσης στην ακτή του Παντοκράτορα παραμένει ανοιχτό. Και μάλιστα αναρωτιέμαι αν η ονομασία «Παργινόσκαλα» υπονοεί κάποια παλιότερη υποτυπώδη λιμενική εγκατάσταση θαλάσσιας σύνδεσης με την Πάργα. Μακάρι να μπορούσε κάποιος να μας πληροφορήσει. Ωστόσο....

Ωστόσο η (σχεδόν) οικοπεδοποίηση των ακτών, η μικροεπενδυτική παρέμβαση, η έλλειψη ενός γενικότερου σχεδίου που να μη βασίζεται σε εκλάμψεις ευρωκοινοτικών χρηματοδοτήσεων (με όλα τα κακά της ροής του χρήματος στην τόσο διεφθαρμένη χώρα μας) δεν μας επιτρέπει να εμπιστευθούμε τη διαυγή σκέψη των αρχόντων μας.